

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι'ένα
κι'όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι'έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτὼ τοῦ Δεκεμβρίου,
ἥλιος, χαρὰ Κυρίου.

Ποῦντος ἐπτακόσα καὶ σαράντα-ὄγδω,
κι'οἱ βοσκοὶ πηγαίνουν νάδρουν χειμαδιό.

Ραῖνω μὲ στέφανα κι' ἐγὼ
τῆς Κρήτης τὸν ὀπλαρχηγό.

Καὶ σὰν εἶδε κι' ὁ παλῆός μας καπετάνιος, ὁ Σκαλίδης,
πῶς σὰν πρῶτα δὲν βροντοῦνε τὰστραπόδροντα τῆς Ἰδης,
πῶς κι' ἡ Κρήτη μιὰ 'δική της ἐξεδίπλωσε παντιέρα,
'ξαρματώθηκε γελῶντας καὶ 'ξεψύχισ' ἐδῶ πέρα.

Κι' ἦταν δόξα κι' ἡ θανὴ του καὶ σὰν νίκης πανηγύρι,
καὶ 'στὸ σκάψιμο τοῦ τάφου τοῦ μεγάλου κι' ἐθνικοῦ
κελαϊδοῦσαν παλληκάρια : «τὶ ζωὴ 'στὸ κοιμητήρι,
πούχει μέρα 'τέτοιους τάφους σὰν τοῦ γέρο-Κρητικοῦ.»

Κι' ὁ Φαδουλῆς μὲ νέας θυγινιήσεις
ὑμνεῖ τὸ νεογνὸν τῆς Πριγκιπίδης.

Κι' ἐγὼ, καινούριε Πρίγκηπα, μετὰ χαρᾶς μεγάλης
ψάλλω γι' αὐτὴ τὴ γέννα,
κι' εὐχομαι τὰ δοντάκια σου τὰ πρῶτα νὰ τὰ βγάλῃς
χωρὶς κακὸ κανένα.

Γρήγορα, Πριγκηπόπουλο, νὰ κἀνῃς στράτα στράτα,
καὶ νὰ σὲ δώμει πετακτὸ σὲ καθεμιά παράτα,
καὶ μὲ τὰ γέλοια τᾶκακα προσώπου χρωποῦ
ἀπ' τὸ Παλάτι τοῦ μπαμπᾶ νὰ τρέχῃς 'στοῦ παπποῦ.

Νὰ γίνῃς φίλος τῶν δασῶν σὰν τὴν σεπτὴ μητέρα σου
καὶ μὲς 'στὰ δάση τὰ πυκνὰ νὰ πέρνῃς τὸν ἀέρα σου,
νὰ 'πῃς ὀγρήγορα μαμμᾶ, μπαμπᾶ, παπποῦ, καὶ τᾶλλα,
ποῦ λένε τὰ μικρὰ παιδιὰ σὰν τὰ ποτίζουν γάλα.

Νὰ μεγαλώσῃς μὲ χαρὰ 'στὴ γῆ τὴ δασωμένη,
νὰ γίνῃς 'σὰν τὸν θεῖο σου, τὸν Ἀρμωστὴ τὸν Ἰπατο,
καὶ μὲ τὴν παραμάννα σου τὴν καλοχορτασμένη
παχὺ καὶ ροδοκόκκινο νὰ βγαίνῃς 'στὸν περίπατο.

Νὰ χαϊρετῇς γρήγορα τοῦ γένους τὴν παντιέρα,
καὶ πάντα μ' ὄρεξι νὰ τρῷς,
ὅπου κι' ὁ Λαῦρος ὁ γιαντρός
νὰ λέρῃ πῶς βαρύτερο σὲ 'βρίσκει κάθε μέρα.

Νὰ πᾶς καὶ σὺ 'στὸ τακτικό,
νὰ βάλῃς καὶ σπιροῦνι,
νὰ πᾶς καὶ 'στὸ Βασιλικὸ
νὰ δῇς τὸν Λαλαοῦνη.

Νὰ ξέρῃς γλώσσας, γράμματα, κι' εἰς ὅλα νὰ προφθάνῃς,
νὰ πέρνῃς εὐσημα συχνὰ λαμπρὰς διαγωγῆς,
κι' ὑπὸ τὴν προστασίαν σου χοροὺς ν' ἀναλαμβάνῃς,
πρὸ πάντων δὲ συστάτῃς τῆς πειναλέας γῆς.

Ἡ γέννησίς σου τάχαθ' νὰ φέρῃ τοῦρανοῦ,
νὰ γίνῃς ἐξυπνο παιδί,
κι' ἡ γλῶσσα σου νὰ κελαιδῇ,
κι' ἀφοῦ 'γεννήθῃς Πρίγκηπας βεβαίως θάχῃς νοῦ.

Νὰ δώμει καὶ γιὰ σὲ χαράς καὶ τόσα ξεφαντώματα,
κι' ἂν κι' ἔχῃς κύρη Πρίγκηπα καὶ μάννα Πριγκηπέσσα,
ν' ἀνέβῃς 'στὰ καλλίτερα τοῦ κράτους ἀξιώματα
μόνο μὲ τὴν ἀξία σου, χωρὶς νὰ βάλῃς μέσα.

Εἰς τὸν Μαχμούτ Παδᾶ,
ἐξορίστον φεᾶ.

Ἡλῶες, Νεότουρκε, καὶ σὺ
μὲς 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί,
'στὸν ἥλιο μας νὰ 'ξασπλώθῃς
καὶ ξένοιαστος νὰ ζεσταθῇς.

Ἡρώες κόμπους καὶ βουνὰ καὶ θάλασσαν ἀτρύγετον
κι' ἥλῶες μὲς 'στὸ Ρωμαίτικο κι' ἐζήτησες κρησφύγετον,
κι' ἀμέσως σὰν φιλόξενοι σ' ἐδέχθημεν κι' ἐμεῖς

κι' εἶπες πῶς θὰ 'συχάσῃς,
φιλοξενίας δ' ἔτυχες πραγματικῶς θερμῆς,
ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσῃς.

Ἐξορίστος μᾶς ἐφθασες μὲ τρόμων ἀναμνήσεις
νὰ 'βρῇς ἐδῶ ραχάτι,
γιατὶ σακάτης ἄνθρωπος ζητεῖς μεταρρυθμίσεις
'στὸ κράτος τοῦ σακάτη.

Κι' ἐμᾶς τοὺς Νεοέλληνες, Νεότουρκε μεγάλε,
μεταρρυθμίσεις μᾶς ὠθοῦν πρὸς τὴν ἀκμὴν τὴν πάλαι,
κι' ἐμεῖς ἐδῶ σακάτηδες κι' ὅπως εἰσεῖς σαράβαλα
μεταρρυθμίσεις θέλομε κι' ἔχομε τόσα ντράβαλα.

Καὶ πάντα μὲν Νεότουρκον, Νεότουρκε σοφέ,
ποῦ θέλει μεταρρυθμιστὴν, μὲ τὸν γνωστὸν καφρέ
τὸν βάζουν εἰς τοῦ Χάρωνος τὰ τρομερὰ πορθμεῖα,
κι' ἀράζει 'στὸ Βασίλειον
τὸ ζοφερὸν κι' ἀνήλιον,
ποῦ μεταρρυθμίσεις ποτὲ δὲν γίνεται καμμία.

Ὅμως τοὺς Νεοέλληνες, ποῦ θέλουν βελτιώσεις
γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης,
ὅλους αὐτοὺς 'στοῦ κυνικοῦ τοὺς χώνουν τὸ πιθαρί
κι' ἐκεῖ τοὺς δίνουνε καφρέ φτερισμένο μὲ κριθάρι.

Καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἀντάξιοι μαρτυρικοῦ στεφάνου
καὶ τᾶπλута μας πλύομε σὲ μὴ κοινὴ μπουγάδα,
καὶ τώρα, φίλτατε γαμπρέ τοῦ κρατικοῦ Σουλτάνου,
ἂν σ' ἐξορίζωμεν κι' ἐμεῖς ἐξορίστον φυγάδα,
πλὴν ἀνωτέρα θέλησις κι' ἀνάγκη σιδηρὰ
μᾶς σφίγγει, φουκαρᾶ.

ὦ! μὰ τὰς νίκας τὰς λαμπρὰς τοῦ πάλαι Μακρῶνος
κατὰ στρατῶν βερβέρων,
μᾶς γράφουν ἀπὸ τὴν Σταμπούλ καὶ θέλουν ἐπιμόνας
νὰ φύγῃς ἄρον ἄρον.

Κι' ἂν ἄρρωστος, καθὼς μᾶς λές, βογγᾷς εἰς τὸ κρεβάτι,
ἄρον εὐθὺς τὸν κράββατον, Πασσᾶ, καὶ περιπάτει,
κι' ἂν ἀληθῶς μᾶς ἀγαπᾷς,
χωρὶς νὰ μᾶς θυμώσῃς,
εἰς ἄλλα κλίματα νὰ πᾶς
κι' ἐκεῖ νὰ δυναμώσῃς,
γιατ' εἶναι κίνδυνος μὲ σᾶς τοὺς νέους Τουρκαλάδες
νὰ πάθῃ τὸ συμφέρον μας καὶ νὰ χῶμε μπελάδες.

Ναὶ μὲν λυπούμεθα πολὺ,
Νεότουρκε δημοφιλῇ,
μὰ συλλογίσου πῶς κι' ἐμεῖς
ἔχομεν ὑποθέσεις,
ποῦ χρόνια μένουν ἐκκρεμεῖς,
καὶ μᾶς χαλοῦν τὰς σχέσεις.

Ἐχομεν τὰς συμβάσεις μας καὶ τὰ Προξενικά,
πρὸς δὲ τὰ δασμολόγια τὰ διαφορικά,
κι' ἐφέτος πρέπει νὰ λυθοῦν ἀνυπερθέτως ὅλα,
πρὶν νὰ γενοῦν ἐξοπλισμοὶ μὲ νέα ταχυβόλα.

κι' ἂς μουρμουρίζουν κάμποσοι σεμνοὶ
πῶς ἡ Ζαζῆ τοὺς 'φάνηκε γυμνή.

Ξετρέλλα να τῆς μύδας τοὺς δαντῆδες,
κι' ὅλαις τῆς Ἀθηναίαις τῆς Γαλλίδες
μὲ τόσαις ντουαλέταις μου τῆς 'λίγωσα
καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκάρδια τῆς ἐπλήγωσα.

Μιὰ γοῦνα μου πρὸ πάντων τῆς ἐσπάρξε
κι' ὅλαις ἐλαχταροῦσαν νὰ τὴν εἶχανε,
κι' ὅταν ὁ διαβολόδηχας μ' ἐτάραξε
δὺς του κι' αὐταῖς μαζί μου ξεροβήχανε.

Τὸ λουσό μου πολὺ τῆς μελαγχόλησε,
μὰ κι' ἔνα μου μανσόν τῆς ἐδιαδόλισε,
καὶ χρόνια θὰ τὸ κάνουν ὀμιλία
μέσα 'στῆς πρωτεύουσας τῆς Γαλλίας.

Τῆς ἐδλεπες ἐκεῖ νὰ καμαρώνουν
μὲ νέα ντουαλέτα κάθε βραδύ,
καὶ σύζυγοι τῆς μύδας, ποῦ πληρόνουν,
ἐχάσανε καὶ Τρίτη καὶ Τετράδη.

Ἦρχοντο μὲ δακμάντικα καὶ βραχιόλια
γιὰ νὰ φανοῦν ἀρχόντισσες κι' ἐκείναις,
κι' ἀδεύσαν ἀνδρογύνων πορτοφόλια,
καὶ θάχουν σαραντάμερο γιὰ μῆνες.

Καὶ γέροντες καὶ νέοι ραμποῦ
κλαρίζαν τῆς ἀντζαῖς μου πολὺ,
κι' ἐγέλασα μὲ τοὺτους τοὺς πιθήκους,
ποῦ κάνουνε κι' αὐτοὶ τοὺς ἀνθίκοις.

ὦ καυχήμα τῆς γῆς τῆς παραδούχου,
ποῦ τρέχεις μὲ ποδάρια πέτωτά,
ἐβῆκα κάθε τόσσ γκούχου γκούχου
κι' εἶχα κρουλοῦρησι δυνάτα.

Ἀπάνω 'στοῦ Θεάτρου τῆ Σακνῆ
ὁ βῆχας μοῦ 'γκλοῦσε τὴ φωνή,
μὰ σήμερὰ δὲν εἶναι δυνατός,
μὲ τῆς εἰσπράξεις 'κόπηκε κι' αὐτός.

Ἀσχημα δὲν ἐπῆγαν ἡ δουλειά,
καὶ τώρα, κεφαλή χαλασμένη,
κόβω τῆς Ὀλυμπίας τῆς ἐλπίδας
κι' ἀναχωρῶ Σαντὸν στεφανωμένη.

Σὲ χαϊρετῶ, φιλόγαλλος Ἕλλάς,
μὰ βλέπω πῶς καὶ σὺ χαμογελάς
μὲ τόσην εἰρωνείαν καὶ μεσέωμα,
μελίρροτο χρυσό μου, θεοτόμα.

Κι' ἐμὲ τὴν ἀρχαιοφίλον συγχώρει,
πούλθα 'στὴν Ὀλυμπία γιὰ ρωμάντζας,

Τὸ μᾶτις σκλάβων ἀδελφῶν ἡμέρα νύκτα κλαῖνε
καὶ τὰς δασμολόγια καὶ μὲ δουλείας τέλη,
καὶ καὶ τὰ παρὰσημα, Πασσᾶ μου, τί σοῦ λένε,
καὶ καθε τόσο καὶ σ' ἐμᾶς ὁ συγγενὴς σου στέλλει,
καὶ δὲς τοῦ καὶ γονυπετοῦν καὶ σκύβουν ἔως κάτω
τῶν ἐλευθέρων ἀδελφῶν τὰ διαλεκτὰ συνάφια;...
καὶ καὶ τὰ τραπέζια του γιὰ τὸν Μαυροκορδάτο
καὶ τοὺς χαλβάδες τοῦ Γιλδίζ καὶ μὲ τ' ἀτζεμ πιλάφια,
ποῦ μᾶς κάνουν τᾶρμακα νὰ τᾶχῶμε 'στὸ ράφι
καὶ ὅλους ἐπᾶς νὰ διώχνουμε μὲ τὸ σικτίρ πιλάφι;

Τὸ εἶσαι φρόνιμος Πασσᾶς γεμάτος ἀπὸ γνώσεις,
δὲν ἔχεις νοῦ σκαρτάδο,
καὶ τοὺς φιλοξενούτσες σε μὴν τοὺς ἀποξενώσῃς
ἀπὸ χρυσὸ κουνιάδο.

Καὶ καλὸν σ' εὐχόμεθα καὶ κάθε καταθύμιον,
ἀλκρινιὰν μὴν ποθῇς 'στὸ κράτος ἐπιζήμιον.
Ὅσαι σκληρὸς ὁ χωρισμὸς ἐκ τῆς θερμῆς Ἑλλάδος σου...
παρεστῶντ' ἂν δὲν εἶχαμε κι' ἐμεῖς μὲ τὸν κουνιάδο σου,
καὶ βεβαίως ἦθελα κι' ἐγὼ νὰ σοῦ προτείνω
μεταρρυθμίσεις νὰ ζητῇς μὲ ζῆλον ἀκραίον
καὶ ἦθελες 'στὴν Κερκύρα, καὶ ἦθελες 'στὴν Τήνο,
καὶ μὲ τοὺς Νεοέλληνες, ποῦ μένουν 'στὸ Δαφνί.

Ἄλλοι σὲ λέγουν Ἀλβανὸν
κι' ἄλλοι Μαχμούτ Ὀθωμανόν.
ἂν εἶσαι Τούρκος διάβαινε, κι' ἂν Ἀλβανὸς παραίτα μας,
καὶ εἶσαι καὶ Τουρκαλβανὸς αὐτοστιγμὴ χαϊρέτα μας,
καὶ σακάτης ἐφθασες 'στὸ κράτος τὸ σακάτικο
καὶ ἀδεύσῃς τὴν γωνιά κι' ἄλλου νὰ πάρῃς πρᾶτικο.

Πήγαινε 'στὴν πατρίδα σου
παλητότουρκος νὰ γίνῃς,
ν' ἀπλώνῃς τὴν ἀρίδα σου
καὶ μούντζας νὰ μᾶς δίνῃς.

ἂν ἔχῃς καμμιὰ φορὰ τὸ δόλιο τὸ κορμί σου
καὶ τοῦ Βοσπόρου τὰ νερά παφλάσῃ τὰ μαρμαίροντα,
καὶ ἡ μωμῆς, ἐξορίστε, 'στὴν ὕστερη στιγμή σου
καὶ φιλοξένου κράτους μας τᾶμείλικτα συμφέροντα.

Κάνει προδευκὴ θεομὴ
κι' ἡ Ρεζᾶν εἰς τὸν Ἑρμῆ.

Μὲ βῆκα καὶ συνάχι καὶ βραχνάδα
ἐπῆγε κι' ἡ Ρεζᾶν 'στὴν Ὀλυμπία,
κι' εἶδε τὴν σφριγηλὴ τὴν πρασινάδα
κι' εἶδε καὶ τὴν πολλὴν ξεροκαμπία.

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἑρμῆ τοῦ Πραξιτέλη,
ποῦ στάζουσε τὰ χεῖλη του τὸ μέλι,
ἐτάθη μ' ἕναν τρόπο ντιλικάτο
καὶ τοῦπε Γαλλιστὶ τὰ παρακάτω.

Θαυμάζω τὴν μεγάλην σου Θεότητα,
καὶ ὅπως 'στῆς ὡμορφίαν σου τὴν γυμνότητα,

κι' όλους τούς φιλομούσους παρηγόρει,
ποῦ τῆς Ζαζῆς ἐχύρῳσαν τῆς ἀντζαίς.

Γιὰ ποιὰν αἰτία τάχα κι' ἀφορμὴ
γελαῖς, χαριτωμένο μου κορμί;
Μὰ δὲν 'μιλεῖς... ἄς εἶναι... δὲν με μέλει...
ὀρεβουάρ, Ἑρμῇ τοῦ Πραξιτέλη.

**Καὶ καυπόδαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Σκόκου... τ' εἶν' ἐκεῖνο !...
καὶ 'στοὺς ὀλίγους καὶ πολλοὺς καὶ πάλι τὸ συστήνω.
Δῶρο πρωτοχρονιάτικο, ποῦ μουστερῆδες κράζει,
καὶ σὰν τὸ χάσικο ψωμί καθέναν τ' ἀγοράζει.
Μπαζές κι' ἐφέτος ἔγινε, πάρτε κι' ἐφέτος Σκόκο,
κι' ὠφελημένοι, βρὲ παιδιὰ, θὰ 'βγῆτε με τὸν τόκο.

Ραββῖνος Ἰσαὰκ ὁ Μῖ, πιστεύσας εἰς Χριστὸν,
βιβλίον πολυσήμαντον καὶ γνώσεων μεστὸν,
πολλὰς ἐκδόσεις ἀριθμοῦν, θρησκευτικὸν, ὥραϊον,
κι' ἀπὸ πολλὰς συναγωγὰς ἀφορισθὲν Ἑβραίων.
Ἀμβράζης ὁ Νικόλαος συνέγραψεν εὐγλώττως,
τῆς Σμύρνης ὁ Καθηγητὴς κι' ἱεροκῆρυξ πρῶτος.

Μὰς στὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο μὲ τ' ἀμέσθητα τὰ δῶρα,
ὅπου μὲς ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ τάχει κορβαλήσει τώρα.
Ὁχι φυγὴ μου, τ' εἶναι τοῦτ' αἰ... μὲ τί μάτια τὰ κυττᾷ...
ὅλα θέλεις νὰ τὰ πάρης καὶ τιμὴ νὰ μὴ ρωτᾷ.
Πλούτος, ἐκπλήξεις καὶ θάμνος... καὶ δένειναι τοῦτ' αἰ μόνο,
μὰ θὰ βγάξῃ καὶ λαχεῖτο τέσσερις φορές τὸ χρόνο,
καὶ χαρὰ στον ποῦ τοῦ πέσῃ... θάχῃ τύχη τοῦ διαβόλου...
μὰς στὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο... λαμπρὴ στὴν ὁδὸν Αἰόλου.

